

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

KUTSAL SİRİAL SERİSİ
TANTALOS'UN GÖLGESİ
“İzmir’de Tanrılar Uyanıyor”

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

Verno Kitap©

www.vernokitap.com

kitap@matbumedy.com

0549 654 72 54

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: İpek Kocaman

Sayfa Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Kemal Taşçı

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Kasım 2025

ISBN: 978-625-9656-98-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Verno Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Verno Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KUTSAL SİRİRAL SERİSİ

TANTALOS'UN GÖLGESİ

“İZMİR'DE TANRILAR UYANIYOR”

M. Emrah Tokul

M. Emrah Tokul

M. Emrah Tokul, 1982 yılında İzmir’de doğdu. Ortaöğretimini İzmir’de tamamladıktan sonra üniversite eğitimini Dokuz Eylül Üniversitesi ve Anadolu Üniversitesi’nde sürdürdü.

Eğitiminin ardından iş hayatına atıldı ve uzun yıllar çeşitli kurumlarda muhasebe alanında görev yaptı.

Bir yanı hep başka bir dünyaya aitti. Çocukluğundan beri tarih, mitoloji ve polisiye konularına duyduğu merak hiç sönmedi; araştırdıkça, okudukça, anlatma isteği de büyüdü.

Zamanla bu tutku, kelimelere ve sahneye dönüştü. Tiyatro oyunları kaleme alarak insan ruhunun karanlık ve aydınlık yanlarını sahneye taşımaya başladı.

Bugün o aynı merak ve tutkuyu sayfalara taşıyor.

Kutsal Spiral Serisi, yıllardır içinde büyüyen bu çağrının yan kısı.

Ve Tantalos’un Gölgesi, İzmir’in kadim taşları arasında başlayan o fısıltının ilk sözcüğü.

Teşekkür

Öncelikle beni bu bilgi birikimiyle yetiştiren, analitik düşünmemi sağlayan annem Nurten T.'ye,

Her zaman arkamda varlıklarını hissettiğim teyzem Aysun D., eşi Durmuş D. ve kardeşten öte kuzenlerim Gözde Ece D. ile Emir D.'ye,

Yazım ve yayın sürecinde yanımda olan Hatice S.'ye ve Timur N.'ye,

Geri bildirimleriyle beni yönlendiren Suzan G., Tuğba A., Sibel G. ve Sevil A.'ya,

Uzaklardan desteğini hiç eksiltmeyen Çağdaş A.'ya,

Bana inanan, kitabımın okurla buluşmasını sağlayan Verno Kitap Yayınevi ekibine ve birlikte bu gizemli yolculuğa çıktığım siz değerli okurlarıma içtenlikle teşekkür ederim.

Ve en önemlisi...

Hayatımın her evresinde yanımda olan, düştüğümde kaldıran, mutluluğumda benimle sevinen, varlığıyla bana güç ve ilham veren canım dostum, kardeşim, yol arkadaşım İnanç A.'ya sonsuz teşekkürler.

Önsöz

Hikâyenin ilk kıvılcımları yaklaşık yirmi yıl önce, Karagöl'de Tantalos efsanesini duyduğumda ortaya çıktı.

Hayranı olduğum Yunan mitolojisinin, yaşadığım bu kadim şehir olan İzmir'in taşlarında izini bulmak beni derinden etkiledi. Âşık olduğum iki şey bir aradaydı: İzmir ve mitoloji.

O günden bu yana geçen yıllarda araştırmayı hiç bırakmadım. Zaman zaman aklıma gelen hikâyeleri küçük notlar hâlinde bir yerlere karaladım. Fakat onları bir bütün hâline getirmek bugüne nasipmiş.

Belki de zamanı gelmemişti... Hayatın temposu, iş dünyasının stresi ve sorumlulukları bu yanımı hep sessiz tuttu. Çoğu kişi benim bu yönümü hiç bilmedi.

Ama içimde hep o kadim fısıltı vardı.

Ve şimdi, yıllardır içimde büyüyen o sesi kelimelere dökmenin, bir hayalimi gerçekleştirmenin zamanı geldi.

Kutsal Spiral Serisi ve Tantalos'un Gölgesi, işte o ilk kıvılcımın, yirmi yıllık sessiz bir serüvenin yankısıdır.

M. Emrah Tokul

BÖLÜM 1 – EKİNOKSTA KAN

“Bir tanrı ilk kez toprakla buluşuyor.”

Mart sonuydu. Baharın eli kâğıt üstünde doğayı okşamaya başlamıştı ama İzmir hâlâ kışın gölgesindeydi. Şehrin üzerine çöken gri ağırlık yalnızca gökyüzünü değil, insanların bakışlarını, kaldırımların sesini, denizin kokusunu da içine almıştı. Sabah, geceyle gündüz arasındaki o belirsiz çizgide asılı kalmıştı sanki. Güneş doğmuştu, evet; ama ışığını getirmemişti yanında. Gökyüzü, tüm renklerini bir kutuya kaldırmış gibi, kurşuni bir perdeyle kaplıydı. Gri... Koyu, kesif, içine insanın ruhunu çekip orada unutan bir gri.

Sis, körfezin üzerinde neredeyse doğal olmayan bir yoğunlukla geziniyordu. Sanki yalnızca havada değil, insanların zihinlerinde de dolanıyordu. Binalar silikleşmiş, yollar uzayıp kısalmış, gerçekliğin kendisi yok olmuştu. Bu şehir artık tanıdık bir yer değildi. Körfez kıyısında yürüyen birinin karşı kıyıyı görebilmesi mümkün değildi; öyle ki, martıların uçuşu bile griliğin içinde kaybolmuştu. Ne çığlık atıyorlardı ne kanat çırpıyorlardı. Sadece süzülüyorlardı, ağırlıksız hayaletler gibi.

İzmir'in sabahları genellikle neşeliydi. Kuş sesleri, çiçek kokuları, sokaklardan yükselen kahkaha sesleriyle bezenmiş olurdu. Ama bu sabah... Bu sabah başka bir şey vardı havada. Zamanın kendisi sanki geri çekilmişti. Doğa, nefesini tutmuş, kadim bir varlığın gelişini bekliyordu. Beklenen şey ya belki bir tanrı ya da belki de onun yankısıydı.

Şehrin bu gri örtüsünün tam ortasında, Konak'ta, eski Rum evlerinden dönme yüksek tavanlı, taş duvarlı bir dairenin penceresinde yorgun bir adam duruyordu: Bora. Emekli başkomiser. Bedeninde yorgunluğun, zihninde sessizliğin, geçmişinde izlerin biriktiği bir silüetti bu pencere karşısında. pencerede Pencerenin buğulu camına başını biraz yaklaştırmış, dışarıyı izliyordu. Ama bakışları dışarıda değil, camda yansıyan silüetindeydi.

Yüzü artık tanımadığı bir maskeye dönüşmüştü. Çenesi biraz daha sertleşmişti. Yanakları biraz daha tombullaşmıştı. Gözlerinin kenarlarında, uykusuz gecelerin kazıdığı çizgiler vardı. Saçlarında ve bıyıklarında çıkan yılların izlerini seyretti. Ama en çok da gözbebeklerinin derinliklerinde, o sesi olmayan çöküntüyü fark etti: kaybolan zamanı. Birkaç ay önce görevi bıraktığında, adımlarını sokaktan evin içine değil, kendi içinden dışarıya atmıştı sanki. Kahve fincanını ellerinde tutuyordu. Çay insanı hiç olmamıştı. Fincanındaki kahve soğumuştü. Isı değil, alışkanlıktı avuçlarında kalan. O kahve, belki de hiç içilmek için değil, yalnızca sabah aynı rutini devam ettirmek içindi.

Camın dışında, alt sokaktan metalik bir gürültü duyuldu: bir çöp konteynirinin kapağı açıldı, sonra kapandı. Ardından sokakta ağır adımlarla yürüyen birinin sesi geldi; tekerlekli bir pazar arabasını çekiyordu. Konak'ta sabahlar hep böyle başlardı; gürültüyle değil, alışkanlıkların sade tekrarlarıyla. Tam o anda, pencere pervazı hizasında gri bir kedi belirdi. Nemli tüyleri kabarmış,

gözlerinde uyku değil, sanki bir tür bilgelik vardı. Bora'yı gördü. Durdu. Gözlerini ayırmadı. Ne kaçtı ne miyavladı. O bakışta bir tür tanıma vardı. Sanki her Mart sabahı bu karşılaşma tekrar ediyordu.

Bora'nın içinden hafif bir ürperti geçti. Hayvanlar... Onlar hissediyorlar ve unutmuyorlardı. Ne mevsimi ne yüzleri ne olayları ne de kokuları. Onlar, zamanın döngüsünü hissetmekle kalmaz, ona eşlik ederdi. Bu kedi, tanrısal bir gönderi gibi duruyordu orada. Ve onun varlığı, Bora'nın zihninde eski bir telin titremesine neden oldu. Yalnızca tehlike anlarında duyduğu bir frekanstı bu. Henüz olmayan bir şeyi sezmenin içgüdüydü.

Elini yavaşça çekmeceye uzattı. Ahşap ray hafifçe gıcırdadı. İçinden sararmış bir zarf çıkardı. Ne pulu vardı ne gönderici adı. Üzerinde yalnızca kalemle yazılmış tek bir kelime: "Hasat." Parmağının ucuyla yazıya dokundu. Açmadı. Buna gerek de yoktu zaten. İçindekileri ezbere biliyordu: kurumuş çiçek yaprakları. Metalik renkle basılmış bir mühür. Zamanın içinden sarkan bir ip gibi bugüne uzanan bir anı. Zarfın içinde, hemen alt kısmında, katlanmış bir not kâğıdı vardı: "Her döngü, bir bedel." Yazı ona aitti. Ama yazdığı zamanı hatırlamıyordu ya da hatırlamak istemiyordu. Demek ki bazı sözler, bilinçten çok daha önce kazanıyordu zihne. Hasat... Sadece toprakla ilgili değildi. Anıların da biçildiği zamanlar olurdu. Ve şimdi, o zamanlardan biri geliyordu. Toprak kabarıyor, içinden bir şey çıkmaya hazırlanıyordu.

Telefonu titredi. Sessizdi ama gürültü çıkarıyordu. Masadaki eski defterin altında sıkışmıştı. Uzun süre titredi, sonra sustu. Sonra bir daha başladı... Bora göz ucuyla baktı. İzmir alan koduyla başlayan bir numara dijital ekranda belirliyordu. Tanımadığı bir numara ama tanıdık bir his yayıldı içine. Açtı.

“Bora Başkomiserim?” dedi telefondaki ses. Genç bir adamdı; dikkatli, kontrollü ama içinde bir acemilik saklı. “Komiser Vural ben. Pınarbaşı Sanayi Sitesi’nde bir vaka var. Sahneleme alışıldık değil. Savcı Hanım özel bir rica üzerine sizin bakmanızı istedi olay yerine.”

Bora gözlerini kapattı. İçinde bir şeyin çözüldüğünü hissetti. Kanın, pasın, metalin kokusu burun deliklerini yeniden doldurdu. Unutmak için aylarını verdiği o sesler, o kokular tekrar onu çağırıyordu. Yine de sesini sakince çıkardı.

“Ben artık emekliyim.”

“Biliyorum, komiserim,” dedi Vural. Sesi biraz daha yumuşamıştı. “Ama bu olay... Yalnızca bir cinayet değil gibi. Detaylar alışılmış değil. Görgü tanığı yok, zorlama izi yok. Ama olay mahali... Başka bir şey anlatıyor. Sizin gözünüzle bakmamız gerektiğini düşünüyoruz. Elimizdeki tüm göstergeler, klasik bir vaka olmadığını söylüyor. Sizin uzmanlığınız gerekli.”

Sessizlik oldu. Sonra dışarıdan bir vapur düdüğü duyuldu; körfezin öbür yakasından, sisin içinden gelen ağır bir çağrı gibi. “Geliyorum,” dedi Bora, telefonun kapatma tuşuna basmadan önce. O sırada karanlıkta bir karar çoktan verilmişti. Geri dönüyordu. Ama bu sefer yalnızca bir soruşturma için değildi.

Az önce açtığı çekmeceyi kapattı. Kapının yanında asılı olan ceketini giydi. Cebine eski defterini koydu. Yan cebine büyüteçli kalemını yerleştirdi. Hiçbir zaman kullanmamıştı. Her adım eski bir ritüelin çağrısı gibiydi. Ve dış kapıyı açtığı anda, Mart sabahının nemli soluğu yüzüne çarptı. Körfezin gri nefesi, omzuna yapıştı.

Pınarbaşı Sanayi Sitesi'ne ulaştığında şehir henüz uyanmamıştı. Sis, burada da yorgan gibi çökmüştü dar sokakların üzerine. Güneşin ilk ışıkları sanayi bölgesinin paslı saç levhalarına çarptığında bir aydınlık değil, solgun bir gölge bırakıyordu geride. Renkler hâlâ uyanmamıştı: gri, kahverengi, pas... Hepsi birbirine karışmış, betondan örülmüş bir rüyanın içinde donmuş gibiydi. Hava sabit duruyordu. Ne bir kuş sesi ne bir korna... Sadece boşluğun içinde kaybolan kendi ayak seslerini duyuyordu. Ve Bora, o boşlukta bilinmeze yürüyordu.

Adımlarını taş ve toprak kaplı zeminde dikkatle atmaya çalıştı. Gri paltosunun yakasını kaldırmış, başını hafifçe öne eğmişti. Bu hareketi soğuğu önlemek için değil, havadaki titreşimi dinlemek içindi. Bu titreşim rüzgârın değil, başka bir şeyin habercisi olabilirdi. Olay yerinin çevresinde nöbet tutan birkaç genç polis memuru, Bora'nın gelişini fark ettiklerinde telaşla toparlandılar. Aralarında fısıltılar dolaşmaya başladı. Bazıları onu yalnızca dosyalardan tanıyordu. Bazıları ise efsaneleşmiş hikâyelerinden. Ama yüzünü ilk kez görenlerin gözlerinde aynı şey belirdi: saygıyla karışık bir belirsizlik.

Bir cinayet mahalli bazen yalnızca bir suçun işlendiği yer değildir. Aynı zamanda bir niyetin ifşa edildiği, bir mesajın bırakıldığı, geçmişin ve geleceğin ip uçlarının açığa çıktığı yerdir. Bora için ise olay yerleri, zamanın durduğu ve gerçekliğin büküldüğü alanlardı. Her duvar, her gölge, her nesne çok şey fısıldardı. Ve o, bu fısıltıları okumayı bilen birkaç kişiden biriydi.

Atölye binası, sanayi sitesinin kıyısında yer alıyordu. Eskiden seramik üretimi yapılmış, sonra terk edilmiş ve yıllarca kaderine bırakılmış köhne bir yapıydı. Giriş kapısının önünde sarı şeritler gerilmişti. Ama Bora'nın dikkatini çeken, rüzgârsız havada bile o şeridin titriyor olmasıydı. Sanki içeride olan bir varlık, dışarıya

doğru soluk alıp veriyor gibiydi. Biraz önce dinlemeye çalıştığı titreşim de tam olarak buydu. Göz ucuyla bir binaya, bir yerlere baktı. Beton zeminde henüz kurumamış birkaç çamurlu ayak izi vardı. Küçük ve dikkatlice basılmış ayak izleri. Polislerden biri: “Bizim ekipten değil, başkomiserim. Olay yerine intikal ettiğimizde buradaydılar. Olay yeri inceleme ekibi araştırmaya devam ediyor,” diye tekmil verirken bir yandan da elindeki tepside bulunan karton bardaktaki içindeki sıcak çayı uzattı. Bora başıyla istemediğini belli etti. İçeri girmeden önce bir an kapının eşliğinde durdu.

Komiser Vural onu karşılamaya gelmişti. Gençti; en fazla otuzlarında. Takım elbisesi büyük duruyordu üzerinde. Boynundaki kravatı biraz gevşemişti ama göğsündeki heyecan o kravatın altına sığmıyordu. Gözleri biraz endişeli, biraz da umut doluydu. Bu vakayla büyümek istiyor gibiydi.

“Hoş geldiniz Bora Başkomiserim,” dedi. Elini uzatmadı ama başını hafifçe eğdi. Saygıda kusur etmedi.

“Sizi gelirken gördüm,” diye devam etti. “Akademide dosyalarınızı okurduk. Özellikle... Turgutlu davası. Hâlâ eğitimlerde en önemli kaynaklarımızdan biridir.”

Bora kısa bir bakışla yanıtladı onu. Başını teşekkür eder gibi aşağı yukarı hafifçe salladı. Sözle değil, gözle konuştu o anda. Gözleri yaşını göstermeyen bir açıklıkla bakıyordu. Yorgun ama canlı. Sanki derinlerde başka bir göz daha vardı orada.

Sonra Vural’ın heyecanına karşılık, “Cinayetle ilk karşılaşan herkesin içinde iki duygu olur,” dedi sessizce. “Hayranlık ve tiksinti. Birine kapılırsan, ötekini yitirirsin. Hangisi sende daha ağır?” diye sordu Bora.

Vural bir an duraksadı. Bora'nın sorusu hazırlıksız yakalamıştı onu. Sonra hafifçe gülümsedi.

“Sanırım ikisi de. Ama tiksintinin ağır basmasını umuyorum,” dedi çocukça bir sevinçle.

Bora başını eğerek onayladı. Cevap doğruduydu. Gerçek cinayetler hayran olunacak şeyler değil, taşınacak yüklerdi.

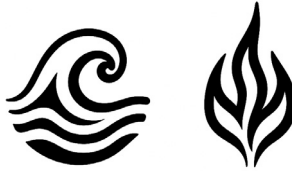
İçeri girdiler. Hava bir anda değişti. Terk edilmiş binaların içi yalnızca sessiz değildir; aynı zamanda geçmişini saklayan kutulardır. Bu atölye de öyleydi. Tavandan sarkan kabloların bazıları kopmuş, bazıları tavana tekrar bağlanmıştı ama garip bir şekilde hareket ediyorlardı. Bir zamanlar fırınların çalıştığı, çıplak ellerin çamura şekil verdiği, belki kavgaların yaşandığı, belki de kahkahaların yankılandığı bu alan, şimdi sessizliğin kendisini bile boğacak kadar ağır bir yükü kaplıydı.

Bora ilk adımını atölyenin zeminine attığında, parçalanmış yer fayanslarından çıkan gıcırdama sesi atölyede yankılandı. Her adım, bir tanığın nefes sesi gibiydi. Gözleri zemini tararken, zihni geçmişten izleri tekrar sahneliyordu: beden pozisyonları, ışık açıları, taşın yönü, nesnelerin simetrisi... Her biri, bir görsel anlatının harfleri gibiydi. Ve o anlatı, burada, korkunç bir dille yazılmıştı.

Kadının cesedi, atölyenin ortasındaki çökük alana dikkatle yerleştirilmişti. Sırtüstü yatıyordu; ayakları çıplaktı, üzerindeki kusursuz beyazlıktaki elbise lekesizdi. Kolları iki yana açılmış, avuçları yukarı dönük yerleştirilmişti. Pozisyon neredeyse törenseldi. Rastgele değil; niyetliydi. Planlanmıştı. Hatta sanatsal bir soğukkanlılıkla sahnelenmişti. Bu sadece bir kurban değil, bir figürdü.

Göğsünün tam üzerine yassı bir taş yerleştirilmişti. Taşın rengi etraftaki diğer taşlardan çok farklıydı; daha koyu, daha eskiydi sanki. Buraya ait gibi görünmüyordu. Bedenin hemen çevresine, simetrik bir pusula formunu andıran sekiz küçük taş dizilmişti; dört ana yönü ve dört ara yönü temsil eder gibiydiler. Ve kadının başının çevresinde, yarım çember oluşturacak şekilde, daha küçük ve neredeyse çakıl boyutunda taşlar sıralanmıştı. Sanki bir kutsal hare ya da bir ilahi taç... Ama kesinlikle kutsal değil; ilkel bir görkem simgesi idi.

Bora seri bir şekilde diz çöktü. Yaşına rağmen hareketi çevikti. Kadının ellerini, dokunmadan yalnızca gözleriyle inceledi önce. Ardından yavaşça eldivenlerini taktı. Kadının avuç içlerinde fark edilen semboller vardı. Sembollere yakından baktı: biri dalgayı, diğeri üç uçlu bir alevi andırıyordu. Semboller taşa değil, ahşaba işlenmiş gibiydi. Sanki daha yaş bir dal iken, içten oyulmuşlardı bu semboller. Gözlerini düşünür gibi yumdu. Eski bilgilerini gözden geçiriyordu. Dalga, yaşamın döngüsünü; su, sürekli değişimi temsil ederdi. Alev ise dönüşümü, arınmayı, tanrısal dokunuşu sembolize ediyordu. Ateş ve su... Burada bir başka anlam daha vardı: iki olgu karşılaştığında oluşan şey, buhar; başkalaşma, yani var olanın uyanmasıydı.

Sonra elini cesedin karnına götürdü. Deri gergin ve düzgündü. Görünürde kesik yoktu, yara yoktu. Ama yine de bedenin içinde bir boşluk hissediliyordu. Sanki içinden bir şey alınmış, dışa hiç

iz bırakılmamıştı. Bora bunu daha önce hiçbir yerde görmemişti. Bu, cerrahi bir işlem değil, sanki başka bir şeydi. Sanki bir organ, törenle veya ibadet ritüeli ile alınmıştı. Ve yerine yalnızca boşluk bırakılmıştı.

Kadının başının altına, kızıl dalgalı saçlarının ardına, parşömeni andıran bir not kâğıdı dikkatlice bırakılmıştı. Üzerindeki yazı sanki mürekkeple yazılmamış, nakış gibi işlenmişti: sert, keskin hatları olan, eski bir yazıydı. İlk anda belli olmasa da Latin ve Grek harfleriyle karışık olarak Türkçe yazılmıştı: “Hasat başladı. βυ εκιηοκς, ταηριλαρα αιτ.” (Hasat başladı. Bu ekinoks tanrılara ait.) Yazının altında minik bir leke vardı. Belki eski bir mürekkep, belki kurumuş kan. Bora kâğıdın incelenmesi için adli tıp teknisyeninden delil torbası aldı. Kâğıdı dikkatlice torbanın içine yerleştirdi. Geri verirken lekenin incelenmesini de istedi.

Sıra göğsündeki yassı taşa gelmişti. Üzerine oyulmuş bir figür daha vardı: ince ve kusursuz hatlarla çizilmiş bir başak. Altında da tek bir kelime, dikkatle kazanmış: Demeter.

Bora, bu ismi gördüğü anda içinde bir şey çözüldü. Demeter; bereketin, toprağın, hasadın tanrıçası. Ama aynı zamanda eksilmenin, bekleyişin, yasın da tanrıçasıdır. Kızını yeraltına, hadese kaptırmış bir isyankâr, bir ilahe. Demeter’in kızı Persephone yeraltına kaçırıldığında, yas tutar; toprağı altı ay yeryüzünü verimsiz kılar, dünya kurur, hasat dururdu. Ancak Persephone bahar ekinoksunda yeryüzüne döndüğünde, Demeter’in sevinciyle

toprak yeniden canlanırdı. Baharın gelişi, bu kavuşmanın mitolojik yankısıydı. Ama bu bahar ekinoksu Persephone yeraltından dönüşünü kutsamayacak.

“Karaciğer,” diye düşündü Bora. Eski kültürlerde ayinlerde geleceği görmek için kullanılan organdı. Rahipler, onun şekline bakarak tanrıların iradesini okurdu. Kehanetin taşıyıcısıydı. Ve şimdi büyük ihtimal o alınmıştı. Belki yalnızca yaşam değil, bir kehanet de çalınmıştı bu bedenden.

Bora ayağa kalktı. Gözlerini kapattı. Zihninde taşlar, figürler, semboller bir spiral gibi dönmeye başladı. Bu kurgu yalnızca bir cinayet mahalli değildi. Bu bir inanç sistemi gibiydi. Bir ayin gibi. Ve o ayin, çok daha büyük bir şeyin yalnızca başlangıcıydı.

Sessizlik duvarlara çarptı. Komiser Vural ve diğer polisler nefes bile almadan sahneyi izliyordu. Ama Bora'nın kulağında başka bir ses vardı: taşların altından gelen, çok eski bir fısıltı:

“Tanrılar kendileri geri dönmez. Onlar çağırılır.”

Bora'nın gözleri tekrar zemine kaydı. Taşların dizilişi, başak figürü, semboller... Hepsi kusursuzdu. Ama işin tuhafı, bu kusursuzluk bir insan elinden çıkmışa benzemiyordu. Fazla dengeliydi. Fazla anlamlıydı. Sanki bir zamanlar öğrenilmiş, sonra unutulmuş bir dilin yeniden yazımıydı bu. Her ayrıntı, kadim bir planın günümüz yorumuydu. Modern değil, mistik bir zekâ dokunmuştu sahneye.

Yanındaki genç bir polis memuru dayanamayıp fısıldadı: “Deli işi bu.”

Bora onun bu yorumuna yanıt vermedi. Deli... Evet, modern dünya bunu böyle adlandırırdı. Ama onun gözünde bu sahne, akıldışılığın değil, inanç içindeki bir karanlığın eseri idi. Ve bu inanç, yalnızca bir kişinin değil, bir düzenin, bir spiral yapının, bir çağrının, bir tarikatın ürünüydü.

Komiser Vural yaklaştı: “Bu... Bu bir cinayet mi, yoksa başka bir şey mi sizce?”

Bora derin bir nefes aldı. Parmaklarını ceketinin cebine soktu, orada duran eski defterin sertliğini hissetti. Bu ona güç verdi. Bazen kelimeler susar, yalnızca dokunuşlar konuşurdu.

“Bu bir cinayet değil,” dedi nihayet. “Bu bir sunak. Bir adak. Demeter’e adanmış.”

Vural gözlerini kısmıştı. Ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu ama Bora'nın zihni çoktan başka bir mekâna geçmişti: spiral bir yapının içine. Zamanın düz, çizgisel değil; döngüsel aktığı bir mekânın içindeydi şu an.

“Bakın,” dedi Bora, cesedin çevresindeki taşları işaret ederek, “Bu bir yön haritası. Kuzey, güney, doğu, batı... Her biri belirlenmiş. Yani rastgele değil. Kutsal geometriyle kurulmuş. Antik çağlarda tapınak zeminleri bu şekilde tasarlanırdı. Bedenin koonumu, taşların dizilimi... Hepsi bir tür davet ritüeline ait. Sanki... Sanki unutulan bir tanrıyı geri çağırarak ister gibi.”

Vural'ın gözleri büyümüşü: “Tanrı mı?”

Bora gülümsedi ama bu gülümseme ne alaycıydı ne umut doluydu. Daha çok bir kabul gibiydi.

“İnsan bazen tanrıyı direkt geri çağırarak,” dedi. “Tanrının yerini alacağı birini, bir bedeni, bir sunağı hazırlar.”

O sırada bir başka polis, atölyenin arka köşesinden buraya ait olmadığı ve özenle yerleştirildiği belli olan küçük bir obje getirdi. Siyah, silindirik bir mühür gibi görünüyordu. Üzerinde spiral benzeri oyuklar vardı. Üstü kurumla kaplıydı ama dikkatlice temizlendiğinde ortasında küçük, solgun bir figür ortaya çıktı: üç başlı bir meşale.

Bora mührü eline aldı. Ağırılığı fazlaydı. Soğuktu. Tanıdıktı. Sanki bu nesne yalnızca madeni değil, ruhani bir anahtardı. Üzerindeki figür ise antik çağların tanrılarında Hekate'ye aitti: üç yolun, geçişin, eşiklerin tanrıçası. Bora mühürün ağırlığını parmaklarında tartarken, üzerindeki figürün anlamı zihninde yankılandı. Hekate... Yalnızca bir tanrıça değil, yolların ve geçişlerin bekçisiydi. Işıkla karanlığın, bilinçle bilinmezliğin arasındaki sınırda durur; yönünü kaybedenlere fısıltılarla rehberlik ederdi. Üç başı, geçmiş, şimdi ve geleceğin aynı bedende birleşmesini simgelerdi. Ve bu meşale, yalnızca aydınlatmak için değil; çağırmak, uyandırmak ve geçişi başlatmak içindi. Bu mühür, belki de sadece bir işaret değil, bu ritüelin anahtarıydı.

“Bu bir sınır nesnesi,” dedi sessizce. “Bir geçiş simgesi.”

“Geçiş mi?” dedi Vural.

“Dünyalar arasında. Akıl ile delilik. Ölüm ile yaşam. Gerçek ile mitler arasında. Karşıt kavramların kesiştiği yerde dururdu. Bu ritüel... Bir başlangıç olabilir.”

Bora ayağa kalktı. Son bir kez cesede baktı. Kadının yüzü hâlâ sakindi. Öylece yatıyor, hiçbir acı izi taşımıyordu. Ama içinde bir eksiklik vardı. Bedenin değil, kimliğin eksikliği. Kadın, artık yalnızca bir insan değil; bir tanrıçanın sunağıydı. Demeter. Hasat. Bedel.

Bora gözlerini kapadı. Tüm detaylar zihninde dönerken, bir şey eksikti. Ve o eksik şey, daha büyük bir yapbozun ilk parçasıydı. “Bu bir oyun değil,” dedi. “Bu bir inşa. Tanrıların unutulduğu yerlerde, insan artık unutmamayı öğrenecek. Ve geri çağırıyorlar. Ama tanrıyı değil belki; tanrılığın temsil ettiği gücü.”

Komiser Vural sessiz kaldı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Bu sözcükler, emniyet teşkilatının kitaplarında yazmazdı. Ama içten

içe bir şeyin doğru olduğunu hissediyordu. İçerideki hava ağır-laştı. Sanki konuşulan her kelime, sahnenin bir parçası olmuştu. Duvarlar dinliyordu. Taşlar ilahi bir şekilde hafızaya kaydediyordu konuşulanları.

Tam çıkmak üzereyken Bora, başını çevirip bir kez daha etrafına baktı. Ve Gözleri, kapının üst kenarına, çıplak gözle neredeyse görünmeyen bir işarete takıldı: ince, içeri kazınmış spiral bir motif. Basit gibi görünüyordu ama bu motifin bir anlamı vardı. O, döngünün ta kendisiydi. Her döngü bir yerde başlar ve biterdi; bu döngü burada yeni başlıyor olabilirdi.

Parmak ucuyla inceledi. Soğuktu. Yeni kazanmıştı. Henüz üzerinde kıymıkları vardı ve toz bile tutmamıştı.

Dönüp Vural'a baktı:

“Bu ilk ve de son olmayacak,” dedi.

“Nasıl yani?”

“Bu bir zincirin ilk halkası olabilir. Ya da çok daha eski bir döngünün yeniden gün yüzüne çıkışı. Ama emin olduğum tek şey... burada sona ermeyecek. En azından... biri onu tamamlayana kadar.”

Vural'ın yüzüne bir gölge düştü. Sessizlik içinde dışarı çıktılar. Bora son bir kez geri dönüp, sarı şeridin arkasındaki atölyeye baktı. Sis yeniden kalınlaşmıştı. Ve o sisin içinde, sanki görünmez bir varlık taşların üzerine usulca eğiliyor ve fısıltıyla bir şey mırıldanıyordu.

Bora, ceketinin yakasını kaldırıp yürümeye başladı. Ama bu yürüyüş, sıradan bir yürüyüş değildi; bu, sessizce açılan bir kapıdan içeri girmektir. Eski defterler yeniden açılıyordu. Hasat başlamıştı.

Ve tanrılar kendi istekleriyle geri dönmüyordu; çağrılmışlardı.

Bora, atölyeden ayrıldığında sabah biraz daha netleşmişti ama şehir hâlâ eski aydınlık haline dönememişti. Sis seyrelmişti belki, ama görünmeyen bir katman hâlâ havada asılıydı. Sanki gerçekliğin üzerine örtülmüş, yalnızca dikkatli gözlerin fark edebileceği bir tül gibiydi. Yolun kenarında bir mazgal kapağından buhar yükseldi birden. “Yer altı, nefes alıyor,” diye düşündü Bora.

Aracına doğru ilerlerken cebindeki defteri tekrar eline aldı. Sayfaların arasına sıkıştırılmış bir not kâğıdı hissetti parmaklarının ucunda. Orada olmaması gereken bir şey gibiydi bu. Ne zaman koyduğunu hatırlamıyordu. Ama yazı, ürkütücü şekilde tanıdıktı.

“Gölge gölden geliyor. Ama sesi yok. Şekli de yok. Sadece iz bırakıyor.”

Bora, notu uzun süre inceledi. Harfler eğimli yazılmıştı, sanki aceleyle yazılmış ama her bir kelime özenle seçilmişti. Yazının sahibi... Mantıken biri değildi. Ama sezgisel olarak biliyordu: bu bir gölgeydi; henüz adı konmamış varlık. Belki de adı unutulmuş tanrı.

Tam arabasına binerken gözleri, sanayi sitesinin sınırındaki yıkık bir binaya takıldı. Paslanmış metal tabelası hâlâ yerindeydi. Harflerin çoğu düşmüştü ama tek bir kelime hâlâ seçiliyordu, LEVANT TİCARET ve ondan da geriye yalnızca bir harf ayakta kalmayı başarmıştı: “L” Harfi, çerçevesinden sarkmış, rüzgârsız havada kendi ağırlığıyla eğilmişti. Ama o küçük detay, Bora'nın içinde uzun zaman önce susturulmuş bir ismin yankısını yeniden uyandırdı. Dudakları kıpırdamadı. Ama içi, o ismi sanki biri sesizce fısıldamış gibi titredi:

Levent.

Gözlerini kapattı. Son kez atölyeye, tabelaya ve son kez not kâğıdına baktı. Oyun başlamıştı. Ama bu sefer kimin çağrıldığı değil, kimin geri döndüğü daha önemliydi.

BÖLÜM 2 – EMEKLIYE ÇAĞRI

“Unutulanlar geri çağrıldığında, şehir de uyanır.”

Mart ayı, İzmir’in üzerinde sabırsız ve huzursuz bir gölge gibi geziniyordu. Bahar, havada hâlâ kışın inadını, rüzgârında da yorgun öfkesini hissettiriyordu şehre. Körfez’den yükselen puslu uğultu, denizin hafızasını her kıyıya vuruyor ama şehri uyandıramıyordu; uyanmak istemeyen bu kentin üzerinde inatla gezinip duruyordu sesi. Apartmanların köşelerinde dönen sert rüzgâr, bir zamanlar çocuk kahkahalarıyla dolup taşan sokaklarda doluşuyordu; şimdi ise sadece unutulmuş anıları andırıyordu. Sanki rüzgâr, yıllar önce söylenmiş ve cevapsız kalmış cümleleri yeniden hatırlatmak ister gibiydi. Konak Meydanı’ndaki saat kulesi, geçmişin tüm yorgunluğuna rağmen heybetiyle duruyor, zamanı hatırlatıyordu ama o sabah sesi bile çıkmıyordu. Sessiz varoluşu, geçmişi dürtüyor ama bugüne ulaşamıyordu sanki. Bir şehrin unutulması zordur. İzmir’in taşları, yalnızca basılan yüzeyler değil, aynı zamanda işitilmeyen ama duyan, görülmeyen ama kaydeden tanıklardır. Kemeraltı’ndaki eski dükkanlardan Karataş’ın yıpranmış merdivenlerine kadar uzanan bu tanıklık zinciri, her baharda yeniden titreşmeye başlardı. Bu titreşim, duyulmaz bir

ses gibi şehirde dolaşır, yalnızca bazı insanlara çarpardı. Bora, o insanlardan biriydi. Ne zaman şehir sessizliğe gömülse, o bir fisıltı gibi geçmişin yankılarını duymaya başlardı. Ve bu sabah, o sesler hiç olmadığı kadar güçlü çıkıyordu.

Şehrin gövdesine sinmiş sessizlik, sadece havada değil, taşlarında da hissediliyordu. Kaldırımlar, üzerine basılmayı unutmış gibiydi. Mart güneşi bulutların ardından cılızca sızıyor, sahil boyundaki palmyelerin arasından geçip, kaldırım taşlarına uzun ve titrek gölgeler düşürüyordu. Bu gölgeler, sanki geçmişte kalmış bir figürün ayak izlerini taşıyordu. İzmir, o sabah bir şeyin farkına varıyordu ama bunu dile getirecek cesareti yok gibiydi. Şehre, unutulmuş bir çağrının yeniden yankılanacağı o eşik yaklaşmıştı.

Bora, apartmanın önünde kısa bir duraksamayla bekledi. Demir kapıya dokunduğunda, yılların soğukluğu parmak uçlarından zihnine aktı. Saat henüz sabah dokuzu bile geçmemişti ama onun için zaman artık rakamlarla ölçülemezdi; yaşanmışlıklarla ölçülüyordu. Az önce gördüklerinin etkisiyle adımları eskiye göre daha ağır, daha içe dönüktü. Merdivenlerin başlangıcında birkaç saniye bekledi. Yıllar içerisinde onlarca kez tırmandığı basamaklar, şimdi her biri ayrı bir yük gibi önünde duruyordu. Birinci katın sahanlığına ulaştığında, burnuna gelen eski bir kolonya kokusu duraksamasına neden oldu. Bu, bir zamanlar her sabah selamlaştığı yaşlı komşunun kokusuydu. Hafif bir limon, biraz naftalin, biraz da unutulmuşluk vardı bu kokuda. Belleğin en derin köşelerinde yer etmişti, Bora'nın zihninde bir pencere açtı. Bir bayram sabahı, elinde dosyalarla eve geç gelmişti. O yaşlı kadın, kapıdan ona bakmış ve “Bazı evlere geç dönülmez, evlat,” demişti. O günden beri birçok kere eve geç dönmüştü. Ama artık geç kalınmış her şeyin ağırlığı, dizlerine binmiş gibiydi. Kendi katına geldiğinde sahanlıktaki hava hâlâ değişmemişti; yağlı

boyanın ağır kokusu soluk duvarlara sinmiş, neredeyse kalıcı bir hale gelmişti. Bu koku, onu gençliğine, ilk görev günlerine götürüyordu ama artık o genç bir adam değildi. O apartman, onun için sadece bir yapı değil, yaşanmışlıkların hapsedildiği bir bellekti.

Parmaklarını tekrar demir korkuluklara dokundurdu. Doku- nuş, bir selam gibi değil, bir vedanın yansıması gibiydi. Her katta başka bir hikâye, başka bir tartışmanın yankısı hâlâ dolaşıyordu havada. Bora'nın zihni, bu sesleri geçmişe ait bir şarkı gibi du- yuyor ama anlamlandıramıyordu. Zihni yorgundu, ama içindeki sezgi hâlâ diri, hâlâ arayıştaydı.

Daire kapısına geldiğinde cebinden anahtarı çıkardı. Kilit, eskisi gibi kolay açılmıyordu. Sanki içeride bir şey onun geri dönmesini istemiyor, dışarda kalmasını emrediyordu. Anahtarı çevirdiğinde çıkan metal sürtünme sesi, evin içindeki sessizliği yararak ilerledi. Kapı açıldığında karşısına çıkan ilk şey sessizlik olurdu. Ama bu sessizlik bir huzur değil, bir terk edilmişlik hissi taşıyordu.

Ama bu defa kapı aralandığında Bora'nın kalbi beklenmedik bir şekilde hızlandı. Sanki içeride yalnızca toz ve eşya değil, onun yüzüne çarpmayı bekleyen geçmişi de hazırda bekliyordu. Bazen bir mekân, insanın içini tanırdı. O ev, onu biliyordu; sadece tanımıyor, yargılıyordu da. Çünkü bazı sessizlikler yalnızca terk edilmiş değildi; bazı sessizlikler terk edildi de. Bora'nın eli kapının eşiğinde titredi. İçeri adım atmadan önce kısa bir iç çekişle geçmişin yükünü omzuna sabitledi. Ev, onun yokluğunda zamanla değil, sessizlikle dolmuştu. Perdeler solmuş, camlar buğulanmış, odaların içindeki hava ise beklemekten yorulmuştu. Her eşya yerli yerindeydi ama hayatlarını yitirmiş gibiydiler. Yalnızlık, eşyaların üzerine bir toz gibi çökmüş, zamanla birlikte katılmıştı. Yalnızlık bazen bir mekânın kendisine siner. Terk

edilmişlik, yalnızca insanın değil, duvarların da yaşadığı bir duygudur. Bora içeri adım attığında ev, ona küsmüş bir dost gibi davrandı; sessiz, hareketsiz, beklentisiz. Bu suskunluk, sadece bir sessizlik değil, bir sitemdi sanki. O giderken vedalaşmamıştı. Şimdi her eşya, her köşe ona sormadan durduğu yerden bakıyordu. Bora, ayakkabılarını çıkardı. Her hareketi dikkatli, neredeyse törensel bir ağırlıktaydı. Mutfakta adımlarını sürüyerek ilerledi. Tezgâhın köşesinde hâlâ durmakta olan kahve kupası gözlerine takıldı. Dokunmadı. Birkaç saniye sadece baktı. İçinde duran, dibe çökmüş kahve tortusu, zamanın içindeki bir duraksamayı, bir suskunluğu simgeliyordu.

Kahveyi dökerken burnuna gelen koku, ani bir anıyla çarpıştı zihninde. Yarım kalan bir konuşmanın, sürdürülmemiş bir ilişkinin kokusuydu bu. Lavabodan akan su, odayı dolduran sessizliği deldi. Bu evde yaşayan bir adam değil, sadece anıları taşıyan bir gölgeydi artık. Elini kurularak salona geçti. Evin içinde yürümek, geçmişin arasında yürümek gibiydi. Her adımda bir anı canlanıyor, her köşe bir yüz, bir ses, bir an ile konuşuyordu. Zamanında sıkışmış bu alan, onu dış dünyadan ayırıyor, iç dünyasının aynasına dönüştürüyordu. Bora bir yabancı gibi dolaşmıyordu evde; kaybettiği şeyleri sayar gibi, adımlarını tanıdık izlerin üzerine basarak ilerliyordu. Koltuğa oturduğunda, yayların gıcırdamaya sesini iç çekişe benzetti. Koltuğun yumuşaklığı sadece fiziksel bir şey değildi; geçmişin ağırlığı da orada oturuyordu. Bora, oraya yalnızca bedenini değil, yılların yorgunluğunu da bıraktı. Soğumuş kahveden gelen o kokunun benzerini bir kez daha almıştı. Yıllar önce, Güzelyalı'daki bir apartman dairesinde bulunan cesedin yanında duran fincan, tıpkı buna benziyordu. Yarı içilmiş, dudak izi silinmemiş, ama içindeki kahve kupanın içinde bozulmadan duruyordu. O vakada da bir katilin değil, bir

terk edilmiş izleri vardı. Bora o günü düşünmek istemedi ama zihin, kokuyla birlikte hatıraları da açığa çıkarır. Belki de o yüzden kahve, yalnızca içecek değil, bazen kapatılmamış bir sahnenin yeniden hatırlanmasıdır.

Masadaki kapalı deftere bakarken içini bir huzursuzluk sardı. O defter yalnızca kâğıt ve mürekkepten ibaret değildi; yarım kalmış hayatların, çözölememiş vakaların, unutulmak istemeyen yüzlerin izlerini taşıyordu. Elini deftere uzattı ama açmadı. Çünkü bu sabah kelimeler değil, imgeler konuşuyordu zihninde.

Gözlerinin önüne gelen imgeler karmaşıktı ama bir bütünlük taşıyordu: bir taşın yuvarlak kenarı, bir elin boşlukta bıraktığı iz, gökyüzünün griliği... Bora'nın zihninde bunlar birleşiyor ama bir bütün hâline gelmiyordu. Sanki biri, binlerce yıllık bir hikâyeyi yeniden yazmak için imgeleri yavaşça sunuyordu. Ama bu kez katil değil, bir anlatıcı vardı karşısında. Ve o anlatıcı, tanrıları uyandırmak istiyor gibiydi. "Her hasat, bir kurbanla başlar," diye mırıldandı Bora, farkında olmadan. Bu cümleyi ne zaman öğrendiğini bilmiyordu. Belki de hiç öğrenmemişti. Belki toprak fısıldamıştı ona. Hafıza bazen zamandan bağımsız çalışır. Görüntüler ne sıraya girerdi ne de mantığa. Ama bazıları diğerlerinden daha keskindir. Bir buğday başağının eğimi, taşların geometrik dizilişi, gözlerin gökyüzüne bakışı... Bunlar sadece simgeler değil, bilinçaltının altına gömülmüş köklerdi. Bora, bu imgelerin sadece birer iz değil, çağrının kendisi olduğunu anlamaya başlamıştı. Kadın bedeni. Beyaz elbise. Buğday başağı. Gözler. Açık gözler. Toprak. Demeter. Hasat. Ekinoks. Kelimeler, artık sembollere dönüşmüş; bir çağrının, bir yapbozun parçaları hâline gelmişti. Bora, hayatı boyunca örüntüleri çözmeyi çok iyi öğrenmişti. En karmaşık olaylarda bile detaylardan bir harita çizebilirdi. Şimdi

bu imgeler, bilinçaltında bir düzen kurmaya çalışıyor ama henüz bir şekil almıyordu. Sanki toprak altından yükselen bir inanç, uykusundan yeni uyanıyordu.

Telefonun çalması, bu bilinçaltı transını yarıda kesti. Cihaz titrediğinde Bora irkildi. Bazı anlar, insanı ikiye böler: gitmekle kalmak, açmakla susmak, geçmişle bugünü birbirine karıştırır. Bora o an, sadece bir telefonla değil, kendi varlığıyla yüzleşiyordu. Cevap vermek, yalnızca bir çağrıya değil, kendi özüne dönmekti. Ve bazı dönüşler, çıkış kapısı olmayan koridorlara açılırdı. Tanıdık bir numara belirdi ekranda: Mine Aydoğdu. Aylar önceki yardımcısı. Şimdi cinayet masasının başındaydı. Bu arama, bir nezaket araması değildi. Bora bunu ilk saniyede anladı.

“Bora. Konuşmamız gerek. Bugün. Lütfen ‘hayır’ deme.”

Mine'nin sesi tanıdıktı ama arka planında yeni bir ağırlık taşıyordu. Bu bir davet değildi. Bu, bir çağrıydı. Ve bazı çağrılar reddedilemezdi.

“Hayır demeyeceğim,” dedi Bora. Sesi şaşırtıcı biçimde sakin. “Ama cevabını benim de bilmediğim sorularım olacak bu soruşturmada.”

“Zaten o yüzden seni çağırıyoruz.”

Cümlenin sonundaki ton, o eski ortaklığa gönderme yapıyordu. Aralarında çözülememiş bir bağ vardı hâlâ. Mine'nin sesi bir an duraksadı, sonra ekledi: “Bu resmi değil. Ama ciddi. Ve... Sahne sıradan bir ölüm değil. Bir mesaja benziyor. Hasta bir aklın işi gibi.”

Kısa bir sessizlik oldu. Bu, kelimelerin eksikliğinden değil, fazlalığındandı. Mine'nin “sahne” sözcüğü, Bora'nın zihnindeki karanlık odaya bir ışık huzmesi düşürdü. Her şey yeniden başlıyordu.

Giyinirken aynaya bakmadı. Aynalar yalnızca yüzleri değil, yaşanamamış duyguları da yansıtır. Bora'nın aynalardan kaçınması, geçmişin gözlerinin içine bakmamak içindi. Çünkü bazı yüzler yaşlanmaz; sadece sessizce uzaklaşır. Ve o yüz, artık aynada değil, anıların puslu karanlığında yaşıyordu. Aynaya her baktığında karşısında kendi yüzünden çok, geçmişte bıraktığı gölgeleri görürdü. Zaman, yalnızca ciltte değil, bakışlarda da iz bırakırdı. Bora bunun farkındaydı: bazı yüzler sadece yaş almaz; başka yüzlerin, başka zamanların izini taşır.

Gençliğinde o aynada gördüğü adamla artık hiçbir bağı kalmamıştı. Ama yine de bazı sabahlar, gözlerini yeni açmışken, bir anlığına o eski bakışı hatırlardı. Bu bakış, bir günahın, bir başarının ya da bir terk edişin gölgesiydi. Artık Bora'nın gözleri yalnızca dış dünyayı değil, kendi içinin karanlık labirentlerini de izliyordu.

Dolaba uzandı. Eski lacivert gömleğini ve gri ceketini seçti. Bu kıyafetler onun için yalnızca bir başkomiserin üniforması değil, kimliğini hatırlatan birer işaretti. Ceketinin iç cebine, dedesinden kalma eski cep saatini yerleştirdi. Tik takları yalnızca zamanı değil, geçmişin köklerini de hatırlatıyordu. Her tik, bir adım geri; her tak, bir yankıydı.

Boynuna atkısını sardı. Eski bir alışkanlıktı bu. Bir alışkanlıktan çok, bir bağlılıktı. Yıllar boyunca tanık olduğu tüm cinayetleri, tüm kayıpları o atkı da onunla taşımıştı.

Çantasına not defterini, büyüteçli kalemmini ve eski bir harita parçasını yerleştirdi. Defter, düşüncelerinin aynasıydı. Harita parçası ise cevapsız kalmış bir geçmişin ipucuydu. Kapının üzerindeki aynaya son bir kez göz ucuyla baktı. Gördüğü figür ne yaşlıydı ne genç. Ne yenik ne zafer doluydu. Sadece kararlıydı. Ve hazırды.

Şehirle arasında ince, görünmez bir perde vardı artık. İnsan bazen bir yere döndüğünde, oranın değişmediğini değil, kendisinin değiştiğini fark eder. Sokaklar aynıydı, binalar yerli yerindeydi, ama her şeyde bir yabancılık vardı. Zaman sadece insanı değil, yerleri de değiştirir. Binaya yaklaştıkça ayakları ağırlaştı. Emniyet binası, geçmişin gölgesiyle sarmalanmıştı. Bu giriş, bir göreve değil, bir ayine benziyordu. Bora, kendini bir kahraman gibi değil, eski bir tanık gibi hissediyordu. Sanki bu şehir, onu bir şeyin sonunu değil; başlangıcını görmek için çağırıyordu. Rüzgâr bir an yüzüne çarptı. Gözlerini kısımadan yürümeye devam etti. Çünkü bazı geri dönüşler, yalnızca yürüyerek değil, susarak tamamlanırdı. İzmir Emniyet Müdürlüğü hâlâ aynıydı. Değişmeyen beton bloklar, zamanın ötesinde kalmak ister gibi uzanıyordu. Koridorlarda yankılanan adımlar daha sessiz, daha temkinliydi. Duvarlara asılmış, solmuş afişler geçmiş hatırlatıyor ama artık kimse dönüp bakmıyordu. Bora, dördüncü kata merdivenle çıktı. Her basamak, onun için bir geri dönüş, bir hesaplaşmaydı.

Mine kapıyı açtı. Göz göze geldiklerinde yıllar bir anlığına ortadan kalktı. “Hoş geldin,” dedi Mine, sesi alçak ama samimiydi.

“Yabancı gibiyim,” dedi Bora.

“Dosyaya bakınca... Değişecek.”

Dosyaya uzanırken, Mine'nin eli bir an Bora'nınkine değdi. Bu bilinçli bir temas değildi, ama bir geçmişin sızısıydı. Zamanında aralarında söylenmemiş cümleler, yapılmamış vedalar vardı. Bora, o temasla birlikte yıllar önceki bir tartışmanın ve sonrasında gelen suskunluğun izini yeniden hissetti. Ama bu buluşma, bir duyguyu değil, bir dosyayı açmak içindi. Ve bazı dosyalar, yalnızca delil değil; bir geçmişin aynasıydı. Masaya

geçtiklerinde önünde iki kahve vardı. Küçük ama derin bir ayrıntıydı bu. Mine dosyayı uzattı. Bora açmadan önce pencereden dışarı baktı. Körfez, gri bir sisin arkasında kaybolmuştu. Şehir, sırlarını derinlere gömmüş gibiydi.

İlk fotoğrafta toprakta yatan bir kadın vardı. Beyaz elbisesi. Buğday başakları. Taşlar. Açık gözler. Bu sahne bir ölüm değil, bir sunum için hazırlanmıştı. Elbisenin beyazlığı suçsuzluğu değil, bir törenselliği simgeliyordu. taşıyordu. Taşlar rastgele tesadüfen değil, bilinçli bir iradeyle yerleştirilmişti. Bu kurban bir mesajdı, bir anahtar. Ve o anahtar, yalnızca Bora'nın elinde değil, onun geçmişinde gizliydi. Her şey, Bora'nın zihninde canlanan imgelerin kopyasıydı. Ama artık zihninde değil, gerçeğin içindeydiler.

“Demeter,” dedi. Sesinde bir tanıma, bir dehşet vardı. “Bu bir dekor değil... Bu bir sunum.”

Taşların yerleşimi, bir rastlantı değil; eski bir plana sadakattti. Bora, bu düzenin sıradan bir geometriden ibaret olmadığını sezdi. Bazı yapılar yalnızca mimari değil, inançla inşa edilir. Ve bu sahne, bir cinayet mahali değil; bir sunaktı. Kadın bedeni, öylesine bırakılmamıştı. O yerleştirme bir ritüel gibiydi, bir ayin. Bora'nın zihninde taşlar değil, anlamlar diziliyordu artık. Mine, ikinci sayfayı çevirdi. El çizimi bir diyagram vardı. Taşlar, bir ritüelin planı gibi dizilmişti. Altında üç kelime: “Doğurganlık – Kurban – Dönüşüm.”

“Yazıyı tanıyor gibiyim,” dedi Bora.

“Arda Saygıner. Akademik danışmanımız. Dosyaya seni öneren de o.”

“Tanımıyorum,” dedi Bora, ama içi kıpırdayarak. Bazı isimler, duyulduğu anda geçmişin bir yerine tutunur. Tanımadığını

düşündüğü bir ad, içinden bir yankı doğuruyordu. Sanki bu kişi, onu bir şekilde biliyor, belki de yıllardır uzaktan izliyordu. Bora ilk defa kendi hikâyesinde bir figür değil, bir hedef olduğunu hissetti.

“Ve ilk gördüğünde ‘Demeter’ dedi,” diye ekledi Mine. Bu bilgi, Bora’nın içindeki taşları yerinden oynatmıştı. Bunun sadece bir cinayet olmadığını, bir inancın yeniden uyanışı olduğunu anlayacak biri miydi?

Mine hiç tereddüt etmeden konuşmaya başladı: “Otuz üç yaşında. Psikoloji eğitimini Boğaziçi, kriminoloji yüksek lisansını King’s College’da tamamlamış. Şimdilerde özel vakalarda danışmanlık yapıyor. Adli psikolojiyle arketipsel analiz üzerine çalışıyor. Ve...” duraksadı, sanki en önemli kısmı sona saklıyordu.

“Ve?” Bora’nın sabırsızlığı belirginleşmişti.

“Seni seçti.” Mine’nin cümlesi odada yankılandı. “Savcıya özel ricada bulunan ilk kişi oydun. Savcı hanım bana da danıştı.”

Bora gözlüklerini çıkardı, masaya bıraktı. Hareketleri ağırdı, sanki basit bir eylem bile omuzlarında bir yük oluyordu. “Seçti mi?” Bu kelime, Bora’nın egosunu okşamıyor; tam aksine içinde bir rahatsızlık yaratıyordu. Neden o? Yıllardır gözlerden uzak, kenarda duran bir adamı neden seçmişti?

“Bu dosyada seninle çalışmak istediğini özellikle belirtmiş,” Mine, Arda’nın kararının net olduğunu vurguluyordu.

Bora bir süre sessiz kaldı. Zihninde sorular dönüp duruyordu. “Neden?” dedi, ama cevabın onu ilgilendirmediği belliydi. Belki de cevabı çoktan biliyordu. Genç ve iddialı bir akademisyen, efsanevi bir dedektifin tecrübesinden faydalanmak istiyordu. Klişe bir senaryo.

Mine, Bora'nın bu tavrına alışkındı. Gecikmeden cevapladı: "Belki de bu karanlıkta, senin gibi biriyle yürümek istediği içindir." Sözlerinde Bora'ya duyduğu saygı ve güven gizliydi.

Bora dudaklarını hafifçe kıvırdı. Alaycı bir tebessüm belirdi. "Ya da..." duraksadı, gözlerini Mine'nin üzerine dikti, "Benden bir şey öğrenebileceğini sanıyordur."

Bora gözlerini yeniden dışarı çevirdi. Sis daha da kalınlaşmıştı. Ama o artık sisin ötesine, tanrının gözünden bakan bir figür gibi bakıyordu. Çünkü bu dava, sadece delillerle çözülemeyecek kadar derindi.

Ve o sırada, şehrin başka bir köşesinde, başka bir taşın üzerine bir gölge düştü. Sırtında siyah bir palto, yüzü görünmeyen biri, bir duvarın önünde durdu. Elinde tuttuğu eski bir defteri yavaşça açtı. Gölgenin sahibi, yazmadan önce birkaç saniye bekledi. Parmağının ucuyla deftere dokunduğunda, sanki eski bir yemini hatırlar gibi duraksadı. "Demeter tamamlandı," diye yazarken harflerin kıvrımı bile törenseldi. Her harf, bir tanrının ayak iziydi. Sonraki ismi yazmadan önce kalemini durdurdu. Henüz zamanı değildi. Çünkü bu sırayla şehir değil, tanrılar uyanacaktı. Sayfanın ortasında iki kelime kaldı:

"Demeter tamamlandı."

BÖLÜM 3 – GÖZÜN ARDINDAKİ ADAM

“Gerçek suçlu bakıştan değil, bilgiden saklanır.”

Dışarının soğuşu, pencereden içeri sızmiyordu. O zaten içeri-rideydi; duvarlara, koltukların dokusuna, rafların arasına, hatta kapıların kulplarına kadar sinmişti. Bora'nın parmakları, içi çoktan soğumuş kahve kupasına tutunmuştu. Sıcaklık aradığı için değildi, bu bir alışkanlıktı. Çünkü insan bazen sıcaklığı değil, sessiz boşluğu tutardı. Kahve bardağının kenarındaki nem, parmak uçlarında donuk bir his yarattı. Bu his Bora'nın içinde gezinen karanlık belirsizlikle yankılanıyordu. Sanki camdan dışarı bakan o değildi de içeride kendiyi çarpışıyordu.

Zihninde dolaşan görüntü, yalnızca bir cinayet sahnesi değildi artık. Bazen geceleri uyanıyor, nefesi kesilmiş gibi gözlerini açıyor ve karanlıkta değil, uyanıklığın içinde geçmişin hayaletleri yeniden karşısına çıkıyordu. Geçmişte atandığı tüm davaların sessiz hayaletleri onu yalnız bırakmıyordu. Her dosya ruhunda bir iz bırakmıştı. Özellikle herkesin Turgutlu Davası diye bildiği o dava. Hayatının kırılma noktasıydı. Ama bu kadının gözleri... Belki bir kurbanın, belki de kendi geçmişinin yankısıydı. Ama aslında hep aynı soru dolanıyordu içinde, sarsıcı, derinden ve

yavaş bir fısıltıyla: ‘Neden? Neden şimdi?’ Bu gözler onu suçlamıyordu. Daha derin bir şey yapıyordu, içinde geçmişin tortusu altında kalmış hisleri uyandırıyordu.

Masada dava dosyası duruyordu. Kenarları kıvrılmıştı, daha yeni açılmasına rağmen o kadar kişinin elinden geçmişti ki yıpranmış kâğıtlar, âdeta olayın nabzını tutuyorlardı. O dosya, yalnızca bir vaka değil, bir tanıklık metniydi. Kurbanın göğsündeki taşa çizilmiş başak figürü, yere; bedeninin etrafına dikkatle yerleştirilmiş sekiz taş ve neredeyse dikişsiz beyaz bir elbise. Bunlar yalnızca sahne öğeleri değildi. Bunlar birinin kelimeleriydi, bir tür alfabenin harfleriydi. Ve Bora, bu dilin ne söylediğini tam olarak duyamıyor ama anlamaya çalışıyordu.

“Bu bir sahneydi,” diye düşündü. “Ama kime hitaben oynandı?”

Mine Aydoğdu o sabah erkenden gelmişti. Ofisin henüz ısınmamış havası, kapalı camların ardındaki şehrin ruhuyla birleşince, içeride tarifsiz bir ağırlaşma oluşturuyordu. Bu ağırlık, sıradan bir sabah sessizliği değildi. Sanki odadaki hava, konuşmamaları gereken bir şeyin farkındaydı.

Hareketleri son derece dikkatliydi ancak asla tedirgin değildi. Ama içinde bir çekilme, bir duraksama vardı. Bora’ya kendi odasında bir masa ayarlamıştı. Bu dava süresince zaman zaman burada çalışacaktı. Bora’nın masasının yanından geçerken i çekini fark etti. Adam oradaydı ama bir yanı hâlâ yoktu. Bu, yıllardır süren bir yokluğun içinden gelen bir insandı sanki. Bora’yla aynı odada olmak, Mine için artık alışkanlıktan çok, bir sınav gibiydi. Her gün yeniden başlayan, cevapları olmayan bir sınav.

Bora emekli olmadan önce masasının üstünde unuttuğu defterine göz atmıştı. Sayfaların çoğu boştu. Ama bir cümle, üstte kırmızı kalemle yazılmıştı:

“Kendini suçlayanlar, en dikkatli araştırmacılarıdır.”

O cümle, Mine'nin zihnine iğne gibi saplanmıştı. Bora'nın atandığı bütün dosyalara bakışı, tanıklara yaklaşımı, olay yeriyle kurduğu ilişki hep o cümleyle örtüşüyordu. O, her vakada biraz daha susuyor, biraz daha içine kapanıyordu. Ama bu yeni dosyada, sessizliğin tonu değişmişti. Artık sadece suç değil, bir tür inanç arıyordu.

Mine, kahve makinesine yöneldi. Sessizlik, sadece Bora'dan değil, duvarlardan, dosyalardan, hatta yerdeki karolardan bile sızıyordu. Kahve makinesinin uğultusu bile bu ortamda gereğinden fazla gürültü çıkarıyor gibiydi.

Pencereden dışarı baktı. Karşıdaki çınarın dalları, mart ayının rüzgârında çıtırdayarak kıpırdanıyordu. Birkaç serçenin gelişigüzel hareketleri dışında, her şey donmuş gibiydi. Şehir bile soluk almayı unutmuştu sanki.

Mine bir dosyayı açtı, parmakları sayfalarda gezinirken gözleri Bora'ya kaydı. Hareketsizdi. Kupa hâlâ elindeydi ama içmemişti. Mine onun yüzüne uzun uzun baktı. Dudaklarındaki çizgiler biraz daha derinleşmişti. Göz kapaklarının kenarında uykusuzluk kırıntıları vardı. Saçındaki ve bıyığındaki kırlar da artmıştı. Emekli olduğundan beri kilosu daha da artmıştı. Mine'nin içinde ona karşı hisler kabarmıştı. Ama en çok göz bebeklerinin içindeki boşluk dikkat çekiciydi. O boşluk, sessizliğin biçimi gibiydi.

O an bir ses geldi kapıdan. Hafif tok, belli ki emin ama aceleci adımlarla yürüyen biri. Mine irkildi. Kapıya doğru baktı, elindeki dosyayı kapattı.

“Arda Saygıner geliyor,” dedi görevli memur.

Mine bir an durdu düşündü, bir şey vardı: bir dikkat, bir endişe. Belki de bu vaka artık onların değil, başka bir bakışın ellerine geçmek üzereydi. Belki de o göz, Bora'nın görmediği bir şeye bakacaktı. Ya da tam tersine: aynı şeye, başka bir yerden...

Kapının ardında bir bekleyiş vardı. Dışarıdaki ayak sesleri, içeriye girmeye hazırlanmış bir kişinin yalnızca fiziksel değil, sembolik bir varlık olduğunu fısıldıyordu. Mine derin bir nefes aldı. Bora hâlâ gözlerini pencerenin dışındaki rüzgâra dayamıştı ama onun da vücut dili, yaklaşan bir karşılaşmaya hazırlandığını gösteriyordu. Gözlerinin kıyısında bir kasın seğirmesi, eliyle kupanın sapını biraz daha sert tutması bunu belli ediyordu. Beden dili her zaman zihinden önce konuşurdu.

Kapının önünde bir duraksama oldu. Ne uzun ne kısa. Ölçülü bir tereddüt. Ardından kapıya üç kez vuruldu. Nezih, yumuşak ama dikkatle ayarlanmış bir ritimle. Sanki içeridekilerin duvarlarına çarpmadan, ama onları uyandırarak giren bir melodi gibi. Odanın havası bir an gerildi. Mine ayağa kalkmadı. Bora da yerinden oynamadı. Ama ikisi de aynı anda bakışlarını kapıya çevirdiler.

Kapı açıldığında ilk görünen şey Arda'nın yüzü değil, duruşuydu. Boyu sıradandı, kapı çerçevesinde kaybolmuyordu ama adımlarındaki denge, onun mekânlara nasıl girdiğini anlatıyordu. Kendisinden büyük bir boşluğa değil, eşit bir savaşa girmiş gibiydi. Omuzları ne düşüktü ne de şişirilmişti. Soluk gri bir kazak, koyu renk pantolon, bilek hizasında sade ama ölçülü bir saat. Kravat yoktu. Bu, bir mesafesizlik değil, seçilmiş bir sadelikti. Bu adam gözle değil, bilinçle konuşmayı tercih edenlerdendi.

Bora gözlüklerini hafifçe burnundan indirdi. Gözleri ilk bakişta, genç adamın şakağındaki soluk ama taze bir kesik izine

takıldı. Jilet mi? Telaş mı? Yoksa ellerin titrediği bir sabah mı? Arda bu detayı saklamaya çalışmıyordu. Hatta belki de bilinçliydi. Kusursuzluk ona göre bir maske değil, engeldi.

“Sanırım elimi uzatmama gerek yok,” dedi Arda. Sesi, ton olarak net ama gerginliğini dengeleyen bir hafiflikle geliyordu. “Birbirimizi tanıyoruz. El sıkışmak için değil, olayı çözmek için geldim. Sohbet etmek için zamanımız yok gibi.”

Bu cümle odada bir süre asılı kaldı. Mine'nin gözleri büyümüşü. Bora gözlerini kısmıştı. İkisi de Arda'nın kendisini bu kadar doğrudan ortaya koymasından rahatsız değildi. Ama alışkın da değillerdi. Cesaret çoğu zaman, en çok sessizliğin içinden çıkarken ürkütücü olurdu.

Bora konuştu. “Hoş geldin Arda.” Sesinde yorgun bir tokat vardı. “Ama burada her şey sorgudur. Sessizlik bile.”

Arda başını eğdi. “Öyleyse, sessizlikten başlayalım.” Bu söz, Mine'nin dudaklarını aralamadan nefesini tutmasına neden oldu. Cümle, yalnızca bir yanıt değildi. Bir çağrıydı. Bir meydan okumaydı. Ve belki de Bora'nın uzun zamandır duymadığı kadar cesur bir yaklaşımdı.

Bora, bu genç adamın gözlerine baktı. Orada kibir yoktu. Ama kontrol vardı. Aşırı bir hazırlık. Her kelimenin, her jestin özenle seçildiği bir sahneleme gibi. Ve bu da Bora'yı huzursuz etti. Çünkü gerçek dürtü, daima kontrolün kırıldığı yerde kendini gösterirdi.

Mine gözlerini Arda'dan Bora'ya, sonra tekrar Arda'ya çevirdi. Bu odada artık bir üçgen vardı. Her bir köşesi farklı bir yöne bakan ama ortasında aynı karanlıkta bulunan bir yapı. Ve o karanlığın adı artık sadece “cinayet” değil, bir düzenin gölgesiydi.

Odanın ışığı solduğunda, bir projektörün mavi ışığı yavaşça açıldı. Loşluk, Mine'nin ofisinde her zaman vardı ama bu kez daha derin, daha belirgindi. Sanki ışık, yalnızca görmek için değil, görmekten kaçmak için de kullanılıyordu. Duvara yansıyan ilk görüntü, bir çift açık eldi. Kadına aitti. Parmakları hafifçe bükülmüş, avuç içlerinde iki tahta disk üzerine kazınmış biri dalgayı andıran, diğerinde de üç uçlu bir alev vardı. Figürler neredeyse parmaklarını geçmişti. Tahtayla toprak arasında bir çizim gibi ritüelin ilk sesi oradaydı.

“Bu eller...” dedi Mine fısıltıyla. “Tutmamış. Bırakmış gibi.”

“Hayır,” dedi Arda. “İsteyerek teslim etmiş. Fark var.”

Arda bir adım ileri çıktı. Ekrandaki görüntü değişti. Bu kez kadının tüm bedeni göründü. Bembeyaz bir elbise içinde, neredeyse bir tiyatro sahnesi titizliğinde yere yatırılmış gibiydi. Elbise kusursuzdu. Ne yırtık ne kan izi vardı. Ölüm, bir savaş değil, bir sunu gibiydi burada.

“Cinayet değil,” dedi Bora sessizce. “Sanki bir arınma sahnesi.”

“Ya da bir teklif,” diye tamamladı Arda. Gözleri ekrandan ayrılmıyordu. “Kurban figürü değil. Temsilci. Beden, bir tanrının taşıyıcısı gibi sunulmuş. Tanrı için boş bir beden.”

“Demeter,” dedi Mine. “Hasat. Toprak. Annelik. Dosyada bunlar yazılmış.”

Arda başını salladı. “Göğsündeki taşta bulunan başak figürü doğrudan ona işaret ediyor. Ayrıca dosyada dikkat ederseniz karaciğerin alınmış olduğu da yazıyor.”

Bora gözlerini kısarak ekrana yaklaştı. Gövdenin sağ alt kısmındaki cerrahi açıklık belli belirsiz, ilk bakışta bir adli patoloji

müdahalesi gibi görünüyordu. Ama dikişsizdi. Ne travmatik iz ne acemice bir kesik vardı. Titizlikle yapılmış, sanki iç organ değil, bir anlam alınmış gibiydi.

“Yunan mitlerinde karaciğer...” dedi Arda, sesi bilgiyle değil, sezgiyle doluydu. “Yaşamın merkezi sayılırdı. Bugünkü kalp algımızın karşılığı. Aynı zamanda yenilenebilir bir organ olduğu düşünülürdü ve bu gerçekten de doğrudu, dolayısıyla yeniden doğumla ilişkilendirilirdi. Prometheus’un her gün ciğeri yenilerek cezalandırılması bile... Aslında bir tür döngü metaforudur.”

Bora bir adım geri çekildi. “Birini öldürüyorsun. Sonra bir tanrıça girsin diye içinden bir organ çıkarıyorsun.”

“Hayır,” dedi Arda. “Bir tanrıyı hatırlıyorsun. Cinayet yalnızca anımsatma aracı burada. Kurban, hatırlamanın bedenleşmiş hali.”

Ekran bir kez daha değişti. Bu kez kadının çevresine yerleştirilmiş taşlar yansıtıldı. Sekiz adet. Daire biçiminde dizilmiş, hepsi birbirine eşit uzaklıkta. Dışarıdan bakıldığında sıradan taşlardı. Ama Arda için bu taşlar, geçmişin mühürleri gibiydi.

“Sekiz taş. Sekiz yön. Sekiz ay. Ay döngüsü?” Mine’nin sesi hafif titriyordu. Yine elindeki dosyaya bakarak söyledi bunları.

“Olabilir,” dedi Arda. “Ama başka bir ihtimal daha var. Sekiz, Delphi’deki kehanet düzeninde geçer. Spiral merkezine en yakın konumlandırılmış tanrılar sekiz taneydi.” Arda, ekrana bir kez daha baktı; taşların dairesel dizilimi, zihnindeki antik görüntülerle üst üste biniyordu. “Delphi’deki kehanet düzeni aslında bir tür kutsal geometriye dayanırdı,” dedi. “Merkezde Apollon yer alırdı ama onun çevresinde sekiz tanrı, spiral düzene en yakın halkada konumlandırılırdı. Bu tanrılar hem yönleri hem de zaman döngülerini simgelerdi, âdeta evrensel bir pusula gibi. Ama esas

yapı on üç tanrıya göre şekillenmişti. Sekizi iç halkada, beşi dış sınırdadır... Böylece spiral hem içeriden dışarıya hem de geçmişten geleceğe akan bir bütünlük oluştururdu.” Başını hafif eğerek ekledi: “Yani bu taşlar sadece bir mezar süslemesi değil. Tanrılar yerleştiriliyor, bilinçli bir sırayla. Ve biz hâlâ eksikleri arıyoruz.”

Bora birden sordu: “Kaç tane olmalıydı?”

Arda ona döndü. “On üç.”

“Peki neden?” dedi Bora. Sesinde alışıldık şüphe vardı ama artık karşısındakinin zihin yolculuğuna eşlik etmemek elde değildi.

Arda, gri kumaş çantasından katlanmış bir kâğıt çıkardı. Yavaşça açtı, masaya koydu. Spiral çizimli bir diyagramdı bu. Her kıvrımında bir sembol: bir mızrak, bir miğfer, bir yıldırım, bir ay simgesi... Mitolojideki büyük tanrıların her biri bu spiralin bir halkasında temsil ediliyordu.

“Bu bana gelen bir postanın ekiydi,” dedi. “İsimsiz. Ama bir mesaj içeriyor: Sahne hazır, figürler yerleşiyor. Geriye sadece dizilim kalıyor, onun da nasıl olacağını bilmiyoruz.” Mine kâğıda eğildi, eldivenlerinin ucuyla kenarından tutarak dikkatle inceledi. Kâğıt sıradan görünüyordu ama üzerindeki çizim ve semboller sıradan değildi. Gözlerini kısmıştı; yüzündeki ifade sadece bir merak değil, aynı zamanda bir şüphe taşıyordu. “Bunu adli tıpa da göndermeliyiz,” dedi. “Kâğıdın üzerindeki izler, mürekkep türü, hatta katlama biçimi bile bize bir şey söyleyebilir.” Sonra masasının üzerinden telefonunu alıp kısa bir numarayı çevirdi. Emirler yağdırdı. “Ayrıca posta müdürlüğüyle de iletişime geçelim. Belki gönderi kaydı alınmıştır, belki bir güvenlik kamerası kaydı da olabilir ya da herhangi bir iz. Ucu nereye giderse.” Göz ucuyla Arda’ya baktı ardından. “Bir memur senin üniversitedeki

ofisine yönlendirildi. Dokuz Eylül Üniversitesi'ndeki danışma kayıtlarından yola çıkacağız. Gelenin adı, teslim anı ve yöneldiği oda kayıtları da olabilir. Oradan başlayacağız.” Arda sessizce başını salladı. Spiral büyüyordu; şimdi sadece mitolojik değil, fiziksel bir iz bırakmaya da başlamıştı.

Bora haritaya uzun uzun baktı. Spiral, onun için yalnızca bir şekil değil, bir hatırlatma biçimiydi. Zihnin en karanlık odalarından dışarı kıvrılan bir ışık yolu gibi. Bu yol geçmişte bir cinayetin ortasında başlamıştı. Ve şimdi, yeniden karşısına çıkıyordu. Ama bu kez yalnız değildi.

“Bu...” dedi Bora yavaşça, “Bir harita değil. Bu bir dizilim gibi. Tanrıların masası gibi. Sıralar değil, tanrılar seçiliyor olabilir.”

“Evet,” dedi Arda. “Bu artık bir cinayet değil. Bu bir çağrı. Ama kime hitaben? Ve kim tarafından?”

Kâğıt sessizce masaya yayılırken, sanki odadaki diğer sesler de kendini geri çekti. Spiral şekil sıradan bir çizim değildi. Göz, merkezde durmaktan başka seçeneği olmayan bir labirentin içine çekiliyordu. Her kıvrımda bir işaret vardı: Poseidon'un üç dişli mızrağı, Artemis'in ay hilali, Athena'nın miğferi... Ama asıl dikkat çeken, çizimin merkezinde bırakılmış boşluktu. Ne tanrı vardı orada ne de bir sembol. Yalnızca sessiz bir merkez. Belki de o sessizlik, her şeyin başladığı yeri.

“Merkez boş,” dedi Bora. “Biri orada yok.”

“Ya da biri hiç gitmedi,” dedi Arda. “Bazen merkezde tanrı olmaz. Bazen sadece boşluk olur, kaos gibi. Gözeten bir şey ya da yeni yaratılan tanrı.”

Mine fısıltıyla sordu: “Bu bir inanç sistemine mi ait?”

Arda başını yavaşça salladı. “Hayır. Bilmediğin şeye inanırsın çünkü inanç bir boşluğu doldurur. Ama bu öyle değil. Bu bir güven arayışı değil, bu, hatırlamanın biçimi. Mitoloji burada anlatı değil, bir yapı. Cinayet işlenmiyor; sahneleniyor. Kurban seçilmiyor; dönüştürülüyor.”

Bora haritayı alıp ellerinde dikkatle tuttu. Parmak uçlarıyla kıvrımları takip etti. Çizgiler, kalemle değil, bir kararsızlıkla çizilmiş gibiydi. Sanki çizen kişi, her adımda kendi sınırını test etmişti. Kaç çizgi, kaç kıvrım? Her biri farklı bir tanrıya mı, yoksa aynı karanlığın farklı yankılarına mı aitti?

“Bunu sana kim gönderdi?” dedi Bora.

Arda gözlerini kaçırmadan yanıtladı. “Bilmiyorum. Zarf isimsizdi. Posta damgası... Karabağlar. Ama bana ulaştığı tarih, ilk cinayetten bir gün önce. Demeter sahnesinden sadece on iki saat önce.”

Bora bir an sustu. Bu bir “rastlantı” değildi. Ama o kelime, bu cinayette artık hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Yani biri yalnızca cinayet mahallinde değil, bizim zihnimizde de var,” dedi Bora.

“Evet,” dedi Arda. “Bizi izliyor. Yalnızca olay yerini değil; düşüncelerimizi de. Kim neye inanıyor, kim neyi inkâr ediyor bunları anlıyor. Her seçtiğimiz kelimeyi, her tereddüdü biliyor. Onun için bir yapboz parçası gibi.”

Mine'nin sesi kısıktı. Ama sabırsızlığı anlaşılıyordu. “Katil kim?”

Arda duraksadı. Bu soruya her zamanki anlamıyla cevap vermek istemediğini biliyordu. “Belki katil yoktur,” dedi. “Belki yalnızca çağırانlar vardır.”